

Sygn. akt IV KK 229/13

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 29 października 2013 r.,
sprawy **M. S.**
skazanego z art. 280 § 1 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 18 stycznia 2013 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G.
z dnia 3 kwietnia 2012 r.

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego,**
- 3. na podstawie § 19, § 2 ust. 3 i § 14 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z dnia 3 października 2002 roku, Nr 163, poz. 1348 ze zmianami) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata E. Ł. prowadzącej Kancelarię Adwokacką kwotę 442,80 zł, w tym 23 % podatku VAT, jako obrońcy z urzędu wyznaczonego w postępowaniu kasacyjnym, za sporządzenie i wniesienie kasacji.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy, wyrokiem z dnia 3 kwietnia 2012 r., uznał M. S. za winnego tego, że w dniu 24 kwietnia 2006 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, poprzez uprzednie użycie przemocy wobec J. Ż., polegającej na pchnięciu pokrzywdzonej w plecy i przewrócenie jej na ziemię, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia poprzez wyrwanie jej z ręki torebki z zawartością portfela z pieniędzmi w kwocie 1 700 złotych, dowodu osobistego, karty pacjenta NFZ, legitymacji emeryta, portfelika na klucze wraz z kluczami do mieszkania o łącznej wartości strat w kwocie 1 900 złotych na szkodę J. Ż., to jest za winnego przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za przestępstwo to wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Tym samym wyrokiem M. S. uznany został za winnego tego, że w dniu 17 lipca 2006 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, poprzez uprzednie użycie przemocy wobec Z. F., polegającej na pchnięciu pokrzywdzonej w plecy i przewrócenie jej na ziemię, następnie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia poprzez wyrwanie jej z ręki torebki z zawartością dowodu osobistego, biletu miesięcznego, portmonetki z pieniędzmi w kwocie 2 000 złotych, kluczy do mieszkania, etui i okularów powodując straty w kwocie łącznej 2 150 złotych na szkodę Z. F. to jest za winnego przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za przestępstwo to wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd wymierzył oskarżonemu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności oraz zasądził odszkodowania na rzecz pokrzywdzonych.

Wyrok powyższy zaskarżony został przez obrońcę M. S. Po rozpoznaniu jego apelacji, Sąd Okręgowy w G., wyrokiem z dnia 18 stycznia 2013 r., uchylił zaskarżony wyrok w części dotyczącej czynu na szkodę Z. F. i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w G. do ponownego rozpoznania. W pozostałym zakresie wyrok utrzymany został w mocy.

Kasację od tego wyroku w części utrzymującej w mocy skazanie M. S. za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2

k.k. na szkodę J. Ż. wniosła obrońca skazanego. Zarzuciła wyrokowi w tej części rażąco naruszenie prawa procesowego to jest:

- art. 4, art. 7 i art. 410 k.p.k. polegające na ocenie materiału dowodowego w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, pominięcie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego oraz naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego i w konsekwencji uznanie oskarżonego za winnego zarzucanego mu czynu przy braku dowodów winy oskarżonego;

- art. 392 k.p.k. poprzez odczytanie wyjaśnień oskarżonego S. O., podczas gdy zgodnie z art. 392 k.p.k. sąd może odczytywać protokoły wyjaśnień oskarżonych, gdy bezpośrednie przeprowadzenie dowodu nie jest niezbędne, co nie miało miejsca w przedmiotowej sprawie, bowiem wyjaśnienia oskarżonego S. O. mogły mieć kluczowe znaczenie dla sprawy, a zatem niezbędne było bezpośrednie przeprowadzenie dowodu.

Prokurator Prokuratury Okręgowej wniosła w pisemnej odpowiedzi na kasację o uznanie jej za oczywiście bezzasadną i oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się niezasadna w stopniu pozwalającym na jej rozpoznanie i oddalenie na posiedzeniu wyznaczonym na podstawie art. 535 § 3 k.p.k. Przypomnieć na wstępie wypada, że postępowanie kasacyjne nie stanowi powtórzenia przeprowadzonego już w sprawie postępowania odwoławczego. Kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko wyrokowi sądu drugiej instancji, wydanemu właśnie po przeprowadzeniu kontroli instancyjnej. Tymczasem, oba zarzuty kasacji skierowane są przeciwko orzeczeniu wydanemu w sprawie przez Sąd Rejonowy, a odnoszą się do orzeczenia sądu odwoławczego jedynie przez to, że sąd ten jak stwierdza obrońca „nie naprawił zarzucanych w apelacji błędów proceduralnych”. Nie sposób jednak nie odnieść wrażenia, że przynajmniej pierwszy z zarzutów kasacji sprowadza się do kwestionowania prawidłowości przeprowadzonej oceny poszczególnych dowodów i dokonanych na ich podstawie ustaleń faktycznych. Zwraca również uwagę zbieżność zarzutów apelacji wniesionej w tej sprawie przez obrońcę z treścią

zarzutu kasacji. Dodatkowo zauważyć także trzeba, że sąd odwoławczy w tej części utrzymał zaskarżony wyrok w mocy, nie mógł zatem obiektywnie dopuścić się naruszenia wskazanych w kasacji przepisów, powtórzyć także można wywody Sądu Okręgowego dotyczące powołania się w apelacji na naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. Sąd orzekający w tej sprawie wskazały które dowody, w tym które wyjaśnienia oskarżonych, także M. S., uznał za wiarygodne. Sąd pierwszej instancji przedstawił przy tym argumenty przemawiające za takim wyborem. Także sąd odwoławczy nie ograniczył się do odwołania się do wywodów sądu *meriti*, a przedstawił w uzasadnieniu własną ocenę dowodów, w tym przede wszystkim poszczególnych wyjaśnień oskarżonych oraz zeznań pokrzywdzonej, którym zresztą w części odmówiono wiarygodności.

W tym stanie nie można uznać, aby kontrola odwoławcza przeprowadzona przez Sąd Okręgowy była kontrolą wadliwą, albo by sąd ten bezkrytycznie zaakceptował dowolną ocenę dowodów i bezpodstawne ustalenia faktyczne przeprowadzone przez Sąd Rejonowy.

Także drugi zarzut kasacji jawi się jako niezasadny w stopniu oczywistym. S. O. nie stawiał się w tej sprawie na wezwania i Sąd Rejonowy podjął szereg czynności zmierzających do ustalenia miejsca pobytu tej osoby i doprowadzenia go na rozprawę w celu bezpośredniego przesłuchania. Czynności te nie doprowadziły do ustalenia miejsca pobytu oskarżonego i to mimo tymczasowego aresztowania i zarządzenia poszukiwań listem gończym (k. 505 akt). Policja poinformowała sąd o tym, że miejsce pobytu S. O. nie jest znane (k. 574 akt). Postępowanie przeciwko temu oskarżonemu zostało zawieszona. W tym stanie rzeczy, powołując się na art. 391 § 1 i 2 k.p.k. (a nie jak wskazano w kasacji art. 392 k.p.k.), sąd odczytał protokoły przesłuchania S. O. Sąd nie dopuścił się przy tym naruszenia prawa, § 2 art. 391 k.p.k. pozwala bowiem w takiej sytuacji na odczytanie zeznań świadka, nawet jeśli wcześniej składał on wyjaśnienia w charakterze oskarżonego. Nie doszło zatem do naruszenia prawa, o jakim mowa w kasacji.

Z powyższych względów oddalono kasację, jako oczywiście bezzasadną.